

Sv. Peter v Ječi

(Legenda)

Med nizkimi griči se je vila bela cesta. Po njej sta korakala izmučena in prašna Kristus in sv. Peter. Vroče poletno sonce je pripekalo na izsušeno zemljo. V oveneli travi so hreščeč strgale kobilice in v jatah preskakovale ceste.

»O, Gospod, grozna suša!« je vzdihnil sv. Peter. »Čemu je to potrebno, ko naju čaka še dolga pot.«

Kristus je vedel, kam svetnik meri. Prepričan je bil, da je lačen in žejen, zato je odgovoril:

Potrebno je kmetom, ker jim žito zori. Potrpi do sončnega vzhoda! Ta čas dopeva v vas.«

Pot se je vlekla, kakor da bi tekla v neskončnost. Popotnika sta le s težavo premikala noge. V mraku sta se ustavila pri bogatem kmetu, ki je obenem bil gostilničar. Peter je potrkal s palico na vrata. Na pragu se je prikazal debel mo-

žakar, ki je prašna potnika premeril od pet do glave. Ker ju je smatral za potepuha, ki nimata denarja, se je zadril:

»Tu ne bo nič. Na občino pojdiva! Tam postrežejo brezposelnim!«

Zaloputnil je vrata, da se je hiša stresla.

Sv. Petra je razjezilo možakarjevo vedenje; ne toliko, ker jima ni postregel, temveč zato, ker mu je tako spretno ušel, da ga niti skregati ni mogel. Osorno se je obrnil h Gospodu:

»Ves svet je pokvarjen. Takšni časi so, da je potrebna kazen ljudem, ki zametujejo tvoje zapovedi.«

Kristusovo obličje je ostalo mirno in sv. Peter se je prestrašil tega miru. Nekam skesano je zajecjal:

»Prenagil sem se, saj ne vem, kako so si ljudje v teh časih uredili življenje. No, pa pojdiva na občino.«

Obrnila sta se in odšla med plotovi vaških vrtov k županu. Tudi ta ju ni sprejel prijazno in je brž zahteval legitimacijo. Sv. Petra se je pollaščala jeza in le Kristusov mirni nastop je ublažil gube, ki so se zaostriale na svetnikovem obličju.

»Legitimacij torej nimata. Kaj bi prav za prav rada?« je vprašal župan.

»Malo kruha in prenočišče,« je poprosil Kristus.

»Ha, ha!« se je zasmel župan. »Kruha, prenočišča! Vsak dan nas nadlegujete! Stražnik vaju bo peljal k Matjaževemu Matevžu, ki ima primeren kozolec, kamor vtika take ptice. Vesta, pri nas je tako

urejeno, da se glede prenočevanja in prehrane potnikov vrstimo, kakor pri spovednici.«

Po teh besedah je potegnil župan iz žepa naočnike ter pogledal v debelo knjigo na mizi. Oči so mu begale po seznamu in

debeli kazalec je drsel od strani do strani, dokler ni obtičal pri imenu soseda.

»Nisem se zmotil!« je zagodel. Sv. Peter, moj patron, bi se prej zmotil. Na Matjaževem Matevžu je vrsta. Ta vaju bo pogostil in prenočil... Hej, stražnik! Odvedi ju!«

(Dalje sledi)

»Gospod zdravnik, moja žena ne more spati. Oh dveh po polnoči je še vsako noč pokencu. Kako bi se dalo temu odpomoči?«

»Prihajajte boji zgodaj domov iz gostilne...«

»Za koliko mi boste popravili kolo?«

»Kaj pa mu manjka?«

»Ne vem.«

»No, potem ga bom popravil za dvajset dinarjev.«

»Ali misliš, da mu res moram posoditi denar?«

»Na vsak način.«

»Zakaj pa?«

»Ker drugače pride k meni prosit za posojilo...«

»Ali si videl, kako te je ta koštrun pogledal? Kakor da ne bi bil plačal voznine.«

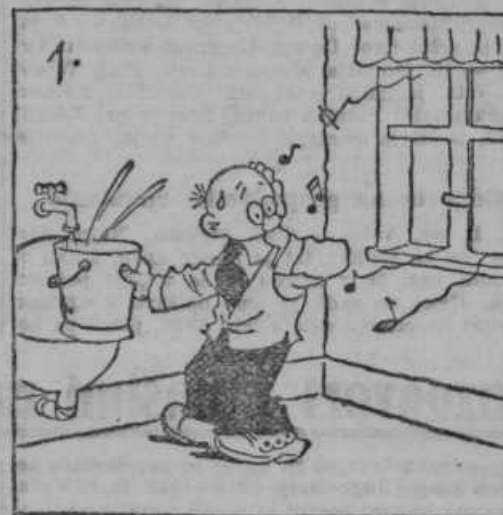
»Da, da, toda ali si videl, kako sem jaz njega pogledal? Kakor da bi bil plačal voznino.«

Lahko jo čutimo in gledamo skozi njo in vendar je ne moremo vzdigniti s prsti. (Voda.)

Kje je pastirica in njeni dve ovčki?

Izkupili jo le...

Kateri kralj zna leteti?

(Pri kraljušek.)